

**Spisy vydávané českou sekcí diecésního komitétu
v Českých Budějovicích.**

:: Vycházejí ročně 4 čísla ve lhůtách libovolných. ::

Ročník III.

Č. 4.

Průvody s Velebnou Svátostí (eucharistické) v Lurdech

**o první české pouťi Lurdské
ve dnech 2—5. září 1903.**

Líčí dr. K. Slavík, profesor bohosloví v Č. Budějovicích

.....

**Se schválením nejdůst. Ordinariátu v Č. Budějovicích
ze dne 25. června 1912 č. 6474.**

.....

Vydavatel a zodp. redaktor **Dr. K. Slavík.**

Druhé vydání.

**Cena 8 hal., poštou 10 hal., (4 exempl. 30 hal., 12 ex. 80 h,
48 ex. 3 K, 100 ex. 6 K poštou, vyplaceně.)**

1912.

Nákladem české sekce diecésního komitétu v Čes. Budějovicích.
Vytiskli Šmíd a Spol. v Soběslavi.

„Nihil obstat.“

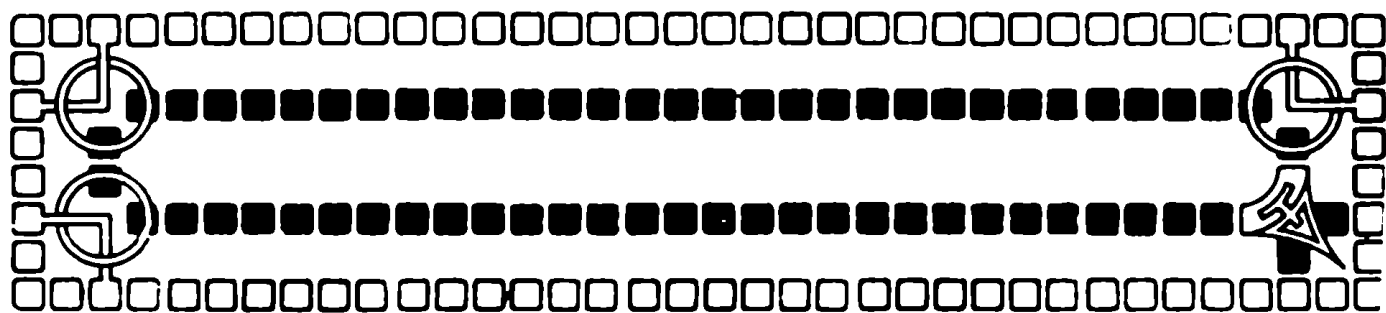
*Th. Dr. Theod. Kasper,
censor.*

„Imprimatur.“

Nr. 6474.

*Episcopalis Ordinariatus Boh. Budvicii,
die 25. Junii 1912.*

*† Josephus Antonius,
episcopus.*

Ve dnech od 28. srpna do 11. září r. 1903 konala se první česká pouť do Lurd, poutníků bylo 365 ze všech vlastí českých, moravských i slovenských. Vyjeli jsme z Vídně 28. srpna o 2. hodině odpoledne a teprve 2. září ke 3. hodině odpoledne bližili jsme se k cíli daleké cesty — Lurdům.

Dlouhou cestou a velikým vedrem byli jsme zcela znaveni, ale slovo jediné — „Lurdy“ oživilo celý vlak, každý chtěl co nejdříve uzříti proslavené místo poutní, vše spěchalo k oknům vozů, pátrajíc v dálce po vytoužených svatyních Lurdských. Konečně spatřili jsme věž basiliky a brzy stanuli jsme na nádraží Lurdském. Na něm a před ním tísnily se veliké zástupy lidu, neboť v ten den přivezla dráha 16 vlaků poutnických. Touha

býti již na posvátných místech, uviděti Matičku Lurdskou a vzdáti jí hold dětinný, poháněla každého k největšímu kvapu. Netrvalo dlouho a byli jsme v hotelu „Royal“, našem bydlešti. Rychle smyli jsme prach 24hodinné jízdy jižní Francií, tehdy právě navštívené velikým suchem. Pak k cíli tužeb našich! Vyšed z hotelu na ulici shlédl jsem před sebou v nepatrné vzdálenosti několika set metrů všecky tři poutní chrámy Lurdské. Nejníže v údolí stojí chrám růženecký, jehož zdi zcela zakryty jsou zemí, takže jen kopule maličko vyčnívá nad pahrbek, v jehož středu stojí chrám; po pahrbku chrám kryjícím vedou široké cesty z obou stran vzhůru k oběma chrámům hořejším, k velikolepé basilice, vystavené na skále, kde Panna María se zjevila a t. zv. kryptě, nalézající se ve skále pod basilikou. Před kostelem nejdolejším jest ohromné volné, pískem posypané prostranství v podobě obdélníka, táhnoucí se daleko k městu, vroubené na jižní straně příkrou horou Kalvarskou, na severu budovami, za nimiž teče řeka Gave. Ve středu prostranství nalézá se obrovská socha „Panny Marie Korunované“. Na části prostranství od této sochy až ku široké, o několik schodů povýšené terase před chrámem růžencovým viděti bylo ohromné zástupy lidu sem tam se vlnícího, na jehož tvářích zářily radost a

nadšení. Byl právě ukončen průvod s Nejsv. Svátostí oltářní, jež však byla již odnesena do kostela. Sotva přiblížil jsem se proudem lidu, jenž počínal se z místa toho již vzdalovati, ku soše, rozlehl se před chrámem radostný jásot, tleskání rukama, vše sbíhalo se k jedinému bodu — nezvyklé to divadlo! Ptám se nejblíže stojících: „Co se to stalo?“ „Un miracle!“ („Zázrak!“) dostávám za odpověď. Každý hleděl dostatí se co nejblížeji k místu onomu, odkud bylo slyšeti nové a nové provolávání slávy, já však, nejsa obeznámen s místem a věda, že za nedlouho seřaditi se mají Čechové u sochy archanděla Michaela, aby odtud táhli v průvodu ku posvátné jeskyni a tam Královnu nebes společně pozdravili, neodvážil jsem se dále do zástupu vniknouti, nýbrž pozoroval jsem s místa, kde jsem stanul, ruch přede mnou panující. Kolem mne jely řady vozíků trojkolových s těžce nemocnými, tažených od lidí, náležejících předním třídám společenským, jak uhlazené způsoby i šat dokazovaly, jiní šli před vozíky neb za nimi modlíce se hlasitě sv. růženec. — Zda-li by i u nás ve vlasti lidé z lepších tříd takto dovedli bližnímu sloužiti a veřejně sv. růžencem vyznávati svou víru? — Lidu ubývalo stále více i já obrátil jsem se k hotelu, abych nezmeškal český průvod.

Daleko by vedlo, abych popisoval, jak řádili se čeští poutníkové a v dlouhé řadě nadšeně zpívající: „Tisíckrát pozdravujeme Tebe,“ brali ze za práporem svým k jeskyni, jak tam po vykonané pobožnosti uvítání byli nejdůst. panem biskupem Tarbským, v jehož diecesi leží Lurdy (jak on sám řekl, nestala se ta čest dosud žádnému jinému processí), nebudu líčiti, jak na mne působil pohled na jeskyni a na mramorovou sochu Panny Neposkvrněné, postavenou ve výklenku skalním na místě, kde Ona r. 1858 Bernadettě se zjevila, nebudu vypravovati o večerním od 8—9 hodin trvajícím průvodě světelném, kde zazářilo do temna nočního průčelí chrámů i věž basiliky v kouzelném, stále se střídajícím světle elektrických různobarevných žárovek a v pozadí města na vrcholu vysoké hory Pic du Jer stkvěl se ve světle elektrickém vysoký kříž, ano mezi tím přes 40.000 poutníků chodilo v řadách po dvou s hořícími svícemi za zpěvu písně Lurdské se známým refrainem: „Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!“ od jeskyně ku městu a zpět — celé údolí plálo odleskem elektrického světla a tisíců svící a rozléhalo se zpěvem! To vše jest velikolepé, úchvatné, ale není — dle mého domnění — s to, aby tak mocně promluvilo k srdci lidskému a jím otřásl, je nadchlo, je povzbudilo

a naplnilo radostným ohlasem, jako to činí průvod s Nejsv. Svátostí oltářní.

Divím se tomu, že při ličení pouti Lurdských tak málo místa bývá věnováno popisu tohoto průvodu eucharistického: já považuji jej za střed a vrchol slavnosti Lurdských, za nejmocnější projev víry a lásky křesťanské, jaký kdy jsem viděl. Ovšem není každému poutníku popřáno, aby zažil plný dojem tohoto průvodu. Kdežto při průvodě světelném každý může celé osvětlení viděti a i zpěv v plném hlaholu slyšeti, zde jen ten, jenž šťastnou okolností dostal se do blízkosti Velebné Svátosti, může plně vypravovati o účincích, jež průvod tento v duši zanechává. Mně dostalo se štěstí tohoto: ano dojmy mé se při tom stupňovaly každým dnem našeho pobytu tamějšího, ježto každým dnem stál jsem blíže ku Spasiteli svátostnému.

První den, přichvátav až po ukončení průvodu, zastihl jsem ještě davy lidu rozradostněného a slyšel jsem jásot nad uzdravením nemocného, a proto velice těšil jsem se na 4. hodinu odpolední druhého dne (3. září). Šel jsem s jinými kněžími naší pouti o 3¹/₂. hodině k jeskyni oděn rochettou, tam dali nám hořící svíce. Po 4. hod. přinesl kněz Velebnou Svátost v monstranci, zahalené velem, z kostela růženeckého, nad Veleb-

nou Svátosti nesen malý baldachýn (nebesa); na znamení zvonkem dávané zástupové všude cestou a u jeskyně shromáždění poklekají; kněz stavi Velebnou Svátost na stříbrný oltář v jeskyni. Ze sakristie, ku skále přistavěné vystupuje imposantní postava arcibiskupa Tourského Msgr. Renou-a s četnou assistencí kněží, blíží se ku stříbrnému oltáři a chystá se nésti Velebnou Svátost; mezitím řadí se průvod: napřed jdou muži po dvou s hořícími voskovicemi, pak kněží, kteří jsou bez rochetty, potom dlouhá řada kněží v rochettách, všickni se svícemi, naposled arcibiskup s Velebnou Svátostí pod velkým baldachýnem neseným od 4 kněží. Před baldachýnem jde muž v modré uniformě se stříbrnými prýmký, drže vysokou ozdobenou hůl, jest to takřka maršál průvodu (jako na dvorech panovnických), jenž, dolejším koncem hole o zem narážeje, upozorňuje, že blíží se král králů, Ježíš Kristus, aby mu vzdávána byla patřičná úcta. Kolem nebes jest četný průvod kněží jednak v dalmatikách, jednak v rochettách a mozettách kanovnických. Nad to jde vedle assistence pán v civilním obleku, předseda, tuším, hospitalitů, jenž má vrchní dohled na všecko při průvodu; obřad církevní má na starosti kněz caeremonář vedle celebranta jdoucí. Za nebesy pohybují se tisícové poutníků,

hlasitě modlice se sv. růženec neb litanii. Pořádek udržují hospitalité,*) uvolňující zvláště místo, aby průvod nerušeně pohybovati se mohl.

I vyšli jsme, kněží zpívající latinsky: „Pange lingua“, od jeskyně kolem skály na níž na hoře pní basilika, po břehu řeky — hustým zástupem zbožného lidu, jenž se tiše modlil, ponejvíce sv. růženec. Když přišli jsme na veliké prostranství před kostely, našli jsme na něm dvě dlouhé řady nemocných po obou delších stranách onoho prostranství, blíže ke kostelu leželi na vozíčkách a nosítkách těžce nemocní, dále od kostela klečeli neb seděli na lavicích lehčeji nemocní; za nemocnými daleko široko neprostupný zástup lidstva, i na cestách vedoucích vzhůru ku hořejším kostelům, na pahrbku před těmi kostely kolem kopule chrámu růženeckého, všude, kam oko dohlédlo, hlava na hlavě — samý poutník, jak viděti bylo dle odznaků poutnických, na prsou upevněných. V zástupu panovalo ticho, přerývané

*) Hospitalité jsou bratrstvo, jehož členové — mnozí pocházejí ze šlechtických a bohatých rodin francouzských — v čas poutí v Lurdech na svůj náklad žijí, nemocným zdarma posluhují, je od vlaků a z bytů na nosítkách neb vozíčkách dopravují, v koupelnách do vody ze zázračného pramenu za hlasitých modliteb ponořují a o pořádek na posvátných místech pečují. V bratrstvu jsou též dámy,

jen polohlasnými modlitbami nemocných i zdravých, z nichž obojích velmi mnozí drželi růženec v rukou. Jak vešel arcibiskup s Velebnou Svátostí na prostor mezi nemocnými, zavřela se za ním třetí strana kratší směrem k městu jinými nemocnými. Těžký baldachýn odnesen byl na terasu před kostelem a nad Velebnou Svátostí nesen po celý čas žehnání nemocných menší baldachýn. Arcibiskup obklopen celou assistencí uchýlil se k jedné z obou dlouhých řad nemocných (na straně evangelní) a žehnal Velebnou Svátostí každého nemocného zvlášť. Jakmile začal žehnati, zavzněl mocný hlas kněze předříkávajícího francouzským jazykem pozdravy Spasitele ve Svátosti ukrytého a úpěnlivé prosby k Němu a k Jeho panenské Matce — hlas přelétající celý ten ohromný prostor před chrámy. Každý pozdrav a každou prosbu opakovalo po něm všecko to množství lidu jedním hlasem — zraky upřené

hospitalitky, jež nemocné provázejí modlíce se při tom hlasitě, a ženám v koupelnách u pramene nápomocny jsou. Hospitalité nosí šat světský, ale lze je snadno poznat dle řemenů, jež mají přes ramena neb kolem pasu; pomocí řemenů těch tahají vozíky s nemocnými a utvořují spojivše více řemenů k sobě, kolem uzdravených kordon aby je proti tlačenci chránili.

toužebně k Velebné Svátosti s rukama po většině do výše pozdviženýma. Kněz volal:

„Pane my se Tobě klaníme!“

a údolí otrásalo se pozdravem tisíců opětujících:

„Pane, my se Tobě klaníme!“

A tak voláno dále.

„Pane, my v Tebe doufáme!“

„Pane, my Tebe milujeme!“

„Hosanna, hosanna Synu Davidovu!“

(Mat. 21, 9.)

„Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně!“

(Mat. 21, 9.)

„Ty Jsi Kristus, Syn Boha živého!“

(Mat. 16, 16.)

„Ty Jsi Pán můj a Bůh můj!“

(Jan 20, 28.)

„Pane, my věříme, rozmnož víru naši!“

(Mark. 9, 23).

„Ty Jsi vzkříšení a život!“

(Jan 11, 25).

„Zachovej nás, Ježíši, hyneme!“

(Mat. 8, 25).

„Pane, chceš-li, můžeš mne uzdraviti!“

(Mat. 8, 2).

„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nad námi!“

(Luk. 18, 38).

„Pane, aj kterého miluješ, nemocen jest!“
(Jan 11, 3.)

„Matko Spasitele, oroduj za nás!“

„Uzdravení nemocných oroduj za nás!“

(Ostatní prosby uvedu doleji.)

Takováto modlitba společná z úst více než 40.000 lidí, z jichž oči plá nadšení víry a důvěra nezlomná, u přítomnosti Nejsv. Svátosti má do sebe něco neobyčejného, co nedá se slovy vylíčiti. Dech se tají člověku v prsou, srdce se chvěje, oči zalévají se slzami toužebně hledíce vstříc Tomu, jenž u vítězoslávě kráčí středem svých dětí a ctitelů.

S modlitbami od kněze ve francouzské řeči předřikávanými a od lidu opěťovanými střídaly se krátké zpěvy latinské ku Spasiteli („Klaňme se na věky . . .“ ; „Ušetř, o Pane . . .“) a Jeho Matičce („Ukaž, že Jsi naše Matka . . .“), od kněze intonované a dále zpívané v tklivých nápěvech ode všeho lidu.

Zatím došli kněží z průvodu až na terassu před kostelem růženeckým, odkud byl pěkný přehled přes celé to moře lidu, v jehož středu leželo, sedělo a klečelo na 400 nemocných, čekajících na okamžik, až k nim přiblíží se Spasitel, těšících se toužebně na vysvobození ze všech možných neduhů a nemocí — a kolem vše

úpěnlivě vzdychalo, lkalo, volalo ku Spasiteli, aby smiloval se nad ubohými spolubratry. Zde jedna mysl, jedna prosba všech vyjadřována slovy kněze předřikávajícího, opěťovaná ústy tisícerymi, naznačovaná rukama k nebi zdviženýma, očima v důvěře nezlomné upřenýma k Tomu, jenž pomoci může i chce.

Ústa kněze umdlévala—vystřídán jest jiným a tak několikráte po čas žehnání, jež trvalo tento den přes hodinu. Arcibiskup za stálých společných modliteb přešel na stranu epištolní a požehnal i na třetíkrátké straně klečícím nemocným. Pak přinesl Velebnou Svátost na terassu pod velký baldachýn mezi klečící tam kněze a po 2 zpívaných modlitbách (druhá z nich byla ta, jež u nás před požehnáním se zpívá: „Bože, jenž Jsi nám v předpodivné Svátosti . . .“) dal požehnání Nejsvětější Svátostí celému shromáždění, načež ji odnesl do kostela růženeckého. Pak udělilo ostatních 6 přítomných zde právě biskupů (jeden až z Japonska, rodem ovšem Francouz) najednou zástupům biskupské požehnání.

Zůstal jsem státi na povýšeném místě před kostelem vedle mladého kněze, profesora filosofie v kněžském semináři v Beauvais, (kolem nás zůstala státi většina kněží,) pozorovali jsme zástup před námi stojící. Stíchl po hodině namáhavé,

celou silou těla i duše pronášené modlitbě, jen přitlumený šepot bylo slyšeti, tu a tam začal se pohybovati některý vozík s nemocným pryč odvážený.

Byl jsem zklamán — včera slyšel jsem zde jástot a plesání, a dnes — ticho; vždy více vozíků s nemocnými odváží se pryč, v tom slyš! — jakoby blesk projel na jednom místě zástupem, vše tam spěchá a se tlačí, blíže stojící radostně volají: „bravo, bravo!“ tleskají rukama, oči celého zástupu se tam obracejí dychtivě, a hle! už spěchá několik hospitalitů, již snímají s ramenou řemeny tvořící jimi kolem jedné osoby kordon, aby davy lidu v přílišné horlivosti a dychtivosti, poznati blíže osobu uzdravenou a vyptati se jí na její nemoc a uzdravení, ji neumačkaly. Místo uzdravení bylo ode mne dosti vzdáleno a zástup kolem něho tak houstnul, že netroufal jsem si dolů sejíti a též blíže si prohlédnouti uzdravenou osobu. A sotva vzpamatovali jsme se z tohoto překvapení, již na jiné straně zvedá se radostný pokřik, opakuje se totéž — bohužel vždy hodně daleko od našeho stanoviska! Nebýti ochotného p. profesora vedle mne, nebyl bych vlastně ani dobře věděl, co se děje, ale on vždy znovu upozorňoval mne a volal: „Un miracle!“ Šestkrát byl jsem svědkem onoho radostného vzrušení

lidu a volání vítězoslavného — ač nemocné uzdravené pro vzdálenost a hustý zástup přesně rozeznati jsem nemohl. Konečně i to se mi podařilo — zase pomocí mého souseda. As na 10 kroků od nás vedlo několik lidí dívku na smrt bledou, chvějící se do kostela. „Ta byla dnes zde uzdravena“, vykládal p. profesor, „byla ochromena na nohou a teď chodí a jde se poděkovat do kostela“. Asi za 10 minut vedli tutéž dívku, chvějící se ještě více než prvé, zpět ze chrámu, šli ještě blíže kolem nás. O téže dívce (na jméno zapoměl jsem se v rozechvění zeptat) dosvědčil mně spolupoutník p. probošt Jos. Škarda (ze Slovenska), jenž toho dne nalézal se v asistenci arcibiskupově, že ji viděl při žehnání ležeti mezi nemocnými na nohou zcela ochromenou, nohy byly v kolenou k sobě zakřiveny — a po průvodu s podivením na ni zřel, jak chodí.

Konečně rozešli jsme se; já sestoupil dolů a šel jsem k t. zv. bureau des constatations médicales, kde jekt úřadovna lékařů, kteří zjišťují zázračná uzdravení nemocných.*) Tam stálo o-

*) Sem má přístup každý lékař a lékaři přišedší do Lurd též toho rádi používají. Prohlídka uzdraveného jest velice přísná a důkladná; vše, co s nemocí a uzdravením souvisí, se zaznamenává do protokolu. Zde již tak mnohý nevěřící lékař bezděky vyznal, že uzdravení Lurd-

becenstvo v dlouhám špalíru, čekajíc několik uzdravených, již šli, aby se dali od lékařů prohlédnouti.

Dočkal jsem se po dlouhém čase, že konečně od budovy jel špalírem vozík s paní v černých šatech. Seděla usmívajíc se blaženě na okolostojící, již vítali ji provoláváním slávy.

Pokryt prachem, znaven konečně vzdal jsem se naděje, uzříti ještě některého uzdraveného a vrátil jsem se do hotelu. Sotva přijdu do svého pokoje, slyším jásavé výkřiky na ulici, pohlédnu s okna — ulicí táhnou 4 vozíky, kolem nich po obou stranách jdou s nataženými a sepjatými k sobě řemeny hospitalité a na každém vozíku sedí paní neb dívka, jedna z nich drží v náruči as 2—3leté dítě. Průvod obklopen četnými lidmi, již radostně jej pozdravují a provolávají slávu. Vypravovalo se, že toho dne bylo při průvodu

ská přirozeným způsobem vysvětliti se nedají, že zbývá pro jejich výklad jen — zázrak. Zázrakem však takové náhlé, nevysvětlitelné uzdravení my katolíci dle nařízení sněmu Tridentského (Sess. XXV.) ani potom zváti se neosmělujeme, dokud církevní vrchnost (biskup neb sv. Otec) v některém případě po důkladném zkoumání na základě nejprísnějšiho vyšetřování lékařského nerozhodla a neprohlásila, že stal se tu zázrak. Mluví-li se tedy v tomto spisku o zázračných uzdraveních, jmenují se zázračnými jen dle domnění a úsudku lidského.

s Velebnou Svátostí uzdraveno 6 osob, dle jiných 7, z nich někteří jmenovali i malé dítě. Též noviny Lurdské Journal de la Grotte de Lourdes přinesly zprávu o 6 uzdravených při průvodu a jiných před jeskyní a při koupání v t. zv. piscinách t. j. koupelnách s vodou z posvátného pramene; uveřejnily ovšem i jména, stav a stáří uzdravených, popis jejich nemoci a uzdravení.*)

Někteří čeští poutníci byli blízko stanoviště některých uzdravených a vyprávovali pak rozličné podrobnosti: tak o děvčátku 9letém, Louise Cresmier, na nohou ochromeném, jemuž podávala po průvodu matka berly, bez kterých jindy hnouti se nemohlo, ale děvče ruče seskočivši s lavice odcházelo bez berli. — Jeden farář z české pouti se přiznal, že — vida nemocného bezvládně ležícího, jak se zvedá a za všeobecného jásotu okolostojících začíná chodit — byl takovou hrůzou jat a zmaten, že dal se od místa toho na útěk!

Byl jsem velice umdlen, ale heslo vydané od duchovního vůdce znělo: „Dnes zúčastníme se korporativně s práporem a hudbou večerního světelného průvodu!“ I nebylo zbylí — únava

*) Téhož lze se dočísti i v knize: „První česká pouť do Lurd r. 1903“ sepsané od L. Kolíška, faráře v Blánsku na Moravě, u něhož možno též knihu tu objednat (poštou za 1 K 50 h).

rázem zmizela, jak vnořili jsme se v moře světél a zahlaholila nad námi píseň Lurdská. Všem hned zas sálalo z očí nadšení, a to tím více, že upozornili jsme na sebe už Francouze, již nám tento večer připravili srdečné ovace. Byla ke konci průvodu světelného před růžencovým chrámem oslavná řeč od jednoho kněze francouzského na Čechy; Češi museli zpívat písně Marianské, papežskou, rakouskou a národní českou hymnu a provolávána jim též sláva. Společná láska k Ježíši a Marii učinila nám z Francouzů nadšené přátely; i tím hleděli se nám zavděčiti, že zpívali s námi z našich knížek (nemohouce čísti ostatní, aspoň) refrén písně Lurdské: „Zdrávas, zdrávas zdrávas Maria!“

Pozdě uléhal jsem na lože, vzpomínaje na ubohého spolupoutníka, mladého kněze moravského, jenž jel s námi hledat v Lurdech úlevy v těžké chorobě plicní. Divili jsme se mu, že cestu přestál, ale sotva přijel do Lurd, ulehl; my již více než den stápěli jsme v nadšení a radosti slavností poutních, a on — hotel ještě neopustil, ničeho dosud neviděl, neslyšel z toho všeho, co nás tak oblažovalo. Nabídl jsem se mu před večerem, že zítra dovedu jej do koupelny z posvátného pramene i ke průvodu s Nejsvětější Svátostí.

V pátek tedy ráno šli jsme do koupele a odpoledne přispíšili jsme si, abychom dostali místo na lavicích mezi méně nemocnými. Jak byly lavice postaveny, usedli jsme na jednu; brzo byly všechny obsazeny nemocnými s přerozmanitými neduhy jako: vředy, rakovina, slepota; pohled na mnohé byl žalostný. Pořadatelé dohlíželi k nemocným, upozorňovali je, přeptávali se; i k nám přišel jeden muž s otázkou: „. . . malade?“ („nemocen?“) Odpověď zněla ovšem: „malade!“ Čím více blížil se čas průvodu, tím více rostl šumot a šeptot zástupu vzrůstajícího každým okamžikem, rostla a na tvářích se zračila i touha a nedočkavost. Zdálo se mi, že nemocnými zmítá vnitřní nepokoj, jakoby srdce každého volalo vstříc Spasiteli: „O kéž by jen už byl zde a mne uzdravil!“ Nemocní s lehčími neduhy, na něž nedostalo se místa, stáli za lavicemi; kolem řad nemocných pobíhali ochotné dámy, nabízejíce v kovových koflíkách vodu ze zázračného pramene, již nosily v kovových konvicích. Činily to z křesťanského milosrdenství, a milosrdenství to bylo nemocným velice vhod: slunce pálilo k nesnesení a zvedající se od tolika nohou prach žízeň ještě zvyšoval. Mezitím stále přiváženi na vozíčkách neb přinášeni na nosítkách od hospitalitů těžce nemocní, z nichž mnozí ani údem pohnouti nemohli, a no-

sítka a vozíky stavěny s nimi do řady blíže kostela, mnohý vozík provázen byl malým zástupem modlících se — patrně spolupoutníků a příbuzných.

Konečně prošel středem nemocných kněz nesa Velebnou Svátost k jeskyni a za nedlouho zpěv vzdálený ohlašoval, že průvod se Sanctissimem hnul se od jeskyně. Jak dlouhá to byla pro mnohého nemocného doba, než průvod přišel až k nám! On čekal dychtivě v bolestech svého Spasitele, jedinou nadějí svoji, ani lékaři pomoci mu nemohou. Průvod se přiblížil a žehnání odbývalo se jako den před tím; konal je Msgr. Donais, biskup v Beauvais. Netrvalo tak dlouho, an nejdůst. p. biskup 4—6 nemocných najednou vždy žehnal. Mnozí z lehčeji nemocných klečeli přes celý ten čas. Ukončení bylo jako den před tím. Stichl zpěv — vše v napjetí čekalo, co se bude dít. Vozíky začaly se rozjížděti, méně nemocní rozcházetí — zástup rozešel se bez nejmenšího pohnutí, zázrak — nestal se žádný, aspoň ne zřejmý.

Potom šli jsme k sv. zpovědi. Všickni kněží čeští dostali od nejdůst. p. biskupa tamějšího plnou moc zpovídati poutníky. Zde ve zpovědnici zajisté Spasitel svátostný dovršil tak mnohý zázrak duchovní, požehnav již při průvodu poutníkům a s požehnáním tím vtisknuv v srdce milost pra-

vého pokání, milost obrácení se, milost setrvání v dobrém a jiné milosti své lásky.

V sobotu dopoledne bylo časně ráno společné sv. přijímání českých poutníků u oltáře v jeskyni a pak po odbytých pobožnostech, jež daly se každý den dopoledne i odpoledne zvláště jen pro poutníky české (denně ku př. dvojí kázání) představili se všichni poutníkové čeští nejdůst. p. biskupovi Tarbskému, Frant Xav. Schöpferovi, jenž v létě v Lurdech sídlívá, před jeho residencí, nalézající se v údolíčku mezi chrámy a horou Kalvarií. Tam zpívali jsme píseň: „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“ a dvakrát na zvláštní žádost p. biskupovu: „Kde domov můj?“ a byli jsme poctěni dlouhou promluvou nejd. p. biskupa v řeči německé (francouzsky rozumělo jen málo poutníků), dostali jsme též od něho každý medailku Lurdskou.

Odpolední průvod eucharistický byl určen pro Čechy, t. j. Velebnou Svátost nesl český kněz (p. probošt Josef Škarda) provázen výhradně českou assistencí; modlitby byly ovšem předříkávány francouzsky, neboť našich 365 poutníků se zcela ztrácelo v tisících poutníků francouzských a něco poutníků španělských a německých.

Toho dne bylo mi dopřáno zažítí dojmy průvodu s Velebnou Svátostí v plném rozsahu.

Šel jsem v nejbližší blízkosti Nejsv. Svátosti (jsa určen k assistenci), viděl jsem krok za krokem všecku tu bídu lidskou, zračící se v nejrozmanitějších, nejošklivějších a nejhroznějších nemocích, zřel jsem i tu bezměrnou důvěru nemocných: kdo z nich jen trochu hlavou neb rukama hýbati mohli, obraceli hlavu, vztahovali ruce po Velebné Svátosti hlasitě volajíce ku Spasiteli, z očí draly se jim proudy slzí. Viděl jsem těžce nemocné, jichž tělem s ochromenými údy zmítala touha po Spasiteli; mnohdy zdálo se mi, že některý těžce nemocný uchopí násilím monstranci s Nejsvětějším, jakoby přinutiti chtěl Spasitele, aby udělal na něm div lásky své a jej uzdravil.

Sv. evangelium (Luk. 18, 35—43) vypravuje, jak slepec u Jericha volal hlasitě na Ježíše kolem jdoucího a nedal se od proseb ani domluvami mimojdoucích odvrátiti. Zde nikdo nezakřikuje nemocné volající, křičící ku Spasiteli, ano celý ten zástup volá se slzami v očích s nimi za knězem předříkávajícím :

„Pane, rci toliko slovem a budu uzdraven!“
(Mat. 8, 8.)

„Ježíši, Synu Marie, smiluj se nade mnou!“

„Bože, ku pomoci mé vzezři, ku pomoci mé prospěš!“ (Žalm 69, 2).

„Pane, učiň, ať vidím!“ (Luk. 8, 41.)

„Pane, učiň, ať chodím!“

„Pane, učiň, ať slyším!“

Volání zástupů odráží se ode zdí chrámových a skal okolních hor a ozvěna nese je vysoko k nebesům, daleko do kraje širého. Je-li možno, aby Spasitel takovýmto úpěnlivým, důvěrným, neustávajícím prosbám odolal?

A přece zdálo se, že prosby ty, tolik naléhavé, minuly se s účinkem; neboť ani dnes nestalo se žádné nápadné uzdravení: zástupy zdravých a řady nemocných rozešly se v klidu, bez pohnutí a jásotu. Než kdo by takto soudil, málo by znal lásku Spasitelovu k lidem. My málo bychom vážili si jeho dobrodiní, kdyby vždy, po každé, plným proudem nám je rozdával. A pak ten Ježíš, tichý a pokorný srdcem, on zakryt ve svátostné roušce — též rád ve skrytu udílí svoje milosti a dary: nápadného uzdravení ten den tolika prosebníkům odepřel, a snad tím více udílel milostí jiných, milostí daleko vzácnějších, než zdraví těla, milostí duchovních. V tom zástupě byl třeba mnohý hříšník zatvrzelý, jímž nic doposud nepohnulo — ale zde ty výjevy dojemné otevřely konečně srdce jeho milosti Boží a obrácení jeho stalo se skutkem. A nad to kolik z těch tisíců zde prosilo o nejrozmanitější milosti pro svoje přátele, příbuzné, drahé osoby, jež jejich modlit-

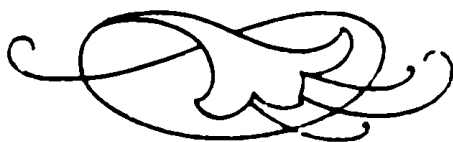
bám za pobytu v Lurdech se odporoučely! Když volali jsme srdcem i ústy ku Spasiteli zde — tu zajisté proud milosti rozléval se od svátostného Ježíše daleko až do vlasti naší. V projevech poutníků, uveřejněných v dodatku knihy výše uvedené, našel jsem několik zpráv, jak poutníci čeští došli v Lurdech v rozličných neduzích ulehčení, vyslyšení v rozmanitých potřebách tělesných i duševních a jiným jich vyprosili.

Je možno též, že některý ubožák, našed uzdravení, jím se nechlubí a tak zůstává ono před veřejností utajeno. Mnohý zas najde zde aspoň ulehčení v svém trápení a nejsa bídy své zcela zbaven, neohlašuje to před světem. Viděl jsem toho dne mezi nemocnými klečeti kněze z naší pouti, jenž dle zevnějšku zdál se býti zcela zdráv; po procesí tázal jsem se ho, zda i on je nemocen. Odpověděl mi, že též on, jako mnozí jiní, přijel do Lurd zdraví si vyprosit. Jen Bůh, jenž vidí i v skrytu, mohl by nám ukázati všecky ty milosti, jež on při průvodu rozdával.

Cele přemožen účinkem toho, co dnes jsem viděl, chvěje se pohnutím vrátil jsem se s průvodem na terassu, abych zde s ostatními přijal naposledy požehnání Velebnou Svátostí. Bude mi ještě někdy v životě popřáno přijati za takových okolností požehnání svátostného Ježíše?

Mnohý čtenář zajisté podivil se, že vypravoval jsem jen o uzdraveních při průvodu s Nejvyšší Svátostí se sběhlých. A což u posvátného pramene? I tam událo se v ty dny několik uzdravení, tak jsem aspoň slyšel i četl zprávy o tom. Jak mohl by člověk jeden všechno viděti!? Ale to jisto jest, že od několika let daleko jsou četnější uzdravení, jež stávají se při průvodu s Velebnou Svátostí, než uzdravení u posvátného pramene. Proč asi? Lidstvo odvrací se stále více od Spasitele, zapomíná na Něho, přestává Jej milovati. Jeho Nejsv. Srdce však prahne po lásce lidí a proto touží přitáhnouti je k sobě stále zřejmějšími důkazy lásky své, chce nadchnouti je k nové lásce. O kéž by lidstvo tomu porozumělo!

Končím vyzváním : Kdo můžeš, zajed' si jednou v čas velkých poutí do Lurd! Uvidíš, že i za našeho času „Matka Boží divy tvoří“, pocítíš blízkost a moc, poznáš lásku Boha ve Svátosti skrytého, povzbudíš víru svoji a pozvedneš mysl v těžkých bouřích života umdlévající!

DOSLOV.

Řádky tyto napsány byly před osmi lety, od kteréžto doby dvě nové české pouti do Lurd byly uspořádány (III. pout r. 1911.)

Uveřejňujeme je znova s tím úmyslem, aby byly povzbuzením našim krajanům k veliké důvěře ve Spasitele svátostného vždy a zvláště v roce, kdy říše naše a s ní i národ český se chystá připraviti Spasiteli, ve Svátosti Nejsvětější ukrytému, v hlavním městě Vídni velikolepý hold úcty, lásky a vyznání víry před tváří celého světa. Širý svět katolický strojí se k tomuto osvědčení víry v Ježíše Krista ve Svátosti oltářní vyslati do Vídně svoje zástupce; nezůstaneme ani my za jinými národy pozadu — připravujeme se, aby účast Čechů na eucharistickém sjezdu ve Vídni ve dnech 12.—15. září 1912 byla co největší opravdu manifestační, celému světu zvěstující, že jsme a zůstatí chceme národem katolickým!

Bližší zprávy o sjezdu tom přinášejí stále katolické časopisy; každý farní úřad podá též ochotně o něm vysvětlení.

Vzhůru tedy do Vídně, kde s otevřenou náručí přijmou nás krajané Češi, kde před celým světem a s celým světem katolickým vyznáme:

Věříme v Ježíše Krista, v Nejsvětější Svátosti přítomného Boha!

Odporučujeme katolické časopisy v Č. Budějovicích vycházející :

„Anežka“, list pro křesťanské dívky.

„Ludmila“, list pro křesťanské matky.

„Václav“, list pro křesťanské jinochy a muže.

Vycházejí vždy 1. každého měsíce, stojí ročně po 2 K pošt.

„Česká Žena“, vychází 1. pondělí v měsíci.

„Mládež“, vychází 2. pondělí v měsíci.

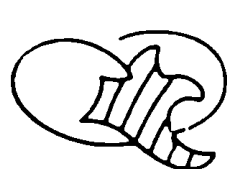
Stojí ročně po 50 hal. poštou; 5 exempl. jednoho z nich na jednu adresu posílaných stojí ročně 1 K 50 h, 11 ex. 3 K.

„Hlas Lidu“, illustrovaný dvojtýdenník, vychází v pondělí a ve čtvrtek. Předplatné 8 K ročně

Žádejte ve všech obchodech a trafikách jen
zápalky křesťanských sociálů

(s obrazem † biskupa Jirsíka)
z továrny v Českých Budějovicích.

Jediný katolický peněžní ústav jižních Čech !

Lidová záložna ::
v Č. Budějovicích

Ukládejte u něho své úspory. K bezplat. jich zasl. žádejte koresp. lístky a slož. listy pošt. spoř. Lidová záložna půjčuje co nejvýhodněji na hypotéky, směnky, cenné papíry, živ. pojistky a účty živnostenské. Prodává cenné papíry a losy na běžný účet výhodněji než každý jiný ústav. Obracejte se na ni ve všech peněžních věcech s důvěrou. Svůj k svému !

**Česká sekce diecézního komitétu
v Č. Budějovicích vydala tyto spisy :**

**První moravská lidová pout do Sv. Země
r. 1905.** Cena 40 h, poštou 50 h. Při větších
objednávkách 40 h poštou.

Sedm panenských P. Poučné články pro
křesťanské panny. **Dvě nevěsty.** Povídky. — Obojí
napsal J. Janda. Cena 50 h, poštou 60 h.

Rukověť křesťanského socialismu. Politické
úvahy sociální. Napsal Jos. Dvojí. Cena 50 h, poštou
60 h.

Křesťanský názor světový. Napsal J. Šmej-
kal, farář. Cena 1 K 70 h, poštou 1 K 90 h.

Zbrojnice katolická I. (Stručné vyvrácení
námitek proti víře.) Třetí opravené vydání. Cena 20
h, poštou 25 h.

Zbrojnice katolická II. (Zpráva o sjezdu
katolíků jihočeských.) Cena 20 h, poštou 25 h.

Zbrojnice katolická III. (Může-li katolický
rolník býti členem strany agrární.) Cena 20 hal.,
poštou 25. h.

Šest jubileí. (Sv. Otce, císaře pána, tisíciletá
památka narození sv. Václava, sedmistyletá památka
blah. Anežky České a padesátiletá památka Zjevení
Panny Marie v Ludech.)

Farář lidumil. Povídka od Grosmannové-Brodské. Cena 20 h, poštou 25 h.

Bojem k vítězství. Pěkná na poměry našeho venkova hodící se povídka od J. Brožka. Cena 20 h, poštou 25 h.

Při odebírání nejméně 10 exemplářů všech uvedených brožur se objednávka pošle vyplaceně.

Klášterní zločiny ve světle pravdy. Odpověď na neomalené útoky nepřátel církve. Cena 4 h, poštou 7 h. Při odebírání 10 exemplářů posílá se franko s nádavkem 1 exempláře.

Bič na socialisty. (Může-li býti rolník, Čech a katolík soc. demokratem.) Barevná obálka. Cena 6 h, poštou 9 h. Při odebírání 10 exemplářů posílá se franko s nádavkem 1 exempláře.

Kladivo na socialisty. (Může-li býti živnostník, Čech a katolík soc. demokratem.) Barevná ob. Cena 6 h, poštou 9 h. Při odebírání 10 exemplářů posílá se franko s nádavkem 1 exempláře.

Pěst na socialisty. (Může-li býti dělník, Čech a katolík soc. demokratem.) Barevná obálka. Cena 6 h, poštou 9 h. Při odebírání 10 exemplářů posílá se franko s nádavkem 1 exempláře.

Nevěrecké proudy v českém hasičstvu. — Cena 6 h, poštou 9 h. Při odebírání 10 kusů posílá se vyplaceně.

Pochod křesťansko-sociálního Sokola.
Cena 2 h. Poštou posílá se nejméně 10 výtisků.

Pohlednice s podobiznou veledůst. pana preláta Dra. Skočdopole. Cena 8 h. (Posílá se nejméně 10 kusů franko.)

Pohlednice křesťansko-sociálního Sokola.
Čtyřbarevné. Cena 10 h. (Posílá se nejméně 10 kusů franko).

Objednávky přijímá jedině

Česká sekce diecézního komitétu v Čes. Budějovicích.

Menší obnosy lze zaslati nejlépe v poštovních známkách. K větším objednávkám příkládán jest složní lístek pošt. spořitelny k bezplatnému posílání peněz.

Pozor na kalendáře!

Do katolické rodiny patří jen katolický kalendář!

Podepsaný komitét vydává každým rokem katolický kalendář

„Vzkříšení“,

který letošního roku svou úpravou i obsahem stal se hledaným kalendářem v katolických rodinách československých. Množství povídek a pěkných obrázků i poučení za levný peníz může sobě každý koupit kalendáře „Vzkříšení“ na rok 1913 snadno opatřiti. — Cena 1 K poštou, (pro odběratele hořejších časopisů 80 h.) tucet za 8 K, půl tuctu za 4 K vyplaceně posílá

Česká sekce diecézního komitétu v Čes. Budějovicích.

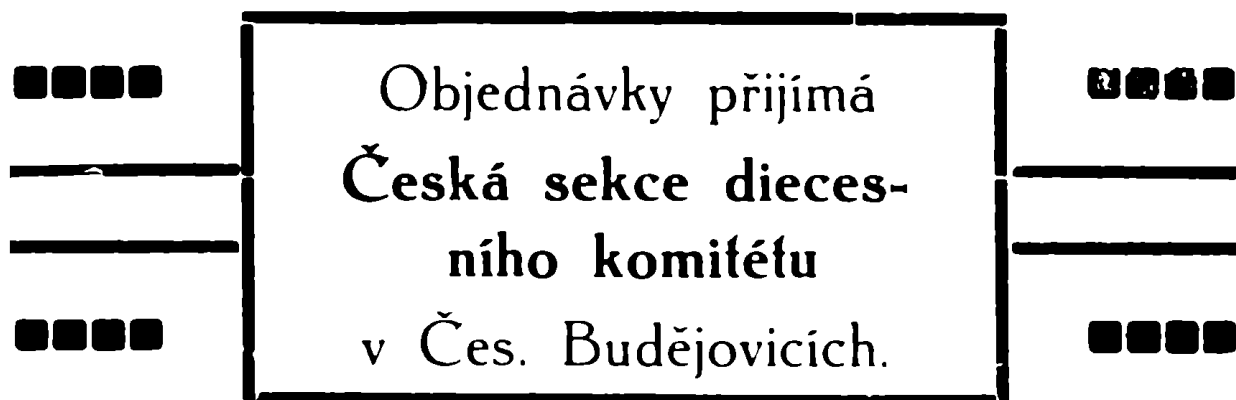
Upozorňujeme na důležité knihy:
Křesťanský názor světový.

Díl I.

Rozumové základy víry.

Napsal J. Šmejkal, farář.

Cena 1.70 K. pošt. 1.90 K. 10 ex. fr. 17 K.

V tisku se nalézá :

Dělnická otázka.

Napsal přední sociolog naší doby dr. Hitze.

Přeloženo z němčiny.

Cena není ještě určena, bude asi 2 K.